

A. den Uil-van Golen

*Onbereikbare
verten*

ONBEREIKBARE VERTEN

A. den Uil-van Golen

*Onbereikbare
verten*

Citerreeks

1

Rieneke sluit het programma af en zet haar pc uit. Ze draait zich nog even om naar haar collega. ‘Zo, het zit er eindelijk op. Ik kan naar huis.’

‘Ik bijna. Maar nog even iets. Heb jij gehoord dat we een nieuwe collega krijgen?’

‘Ja, gisteren vertelde Simon het mij. Het wordt natuurlijk meer een collega van hem. Want ze vroegen een vertegenwoordiger. Maar goed, wij hebben er dan ook indirect mee te maken.’

‘De zaken gaan nog steeds goed. Ik hoop dat het zo blijft.’

‘Voor mij hoeft het niet drukker te worden, want anders moet er hier ook nog een bij komen.’

‘Dat vind ik wel gezellig, hoor.’

‘Het kan ook anders worden dan. Jij bent hier nog niet zo lang als ik. Maar toen ik hier kwam werken, zaten we met negen personen op deze afdeling! ’t Was best heftig soms, en dan nog het lawaai van de machines! Ik heb aan die periode goede herinneringen. Door de loop der jaren werd er steeds meer geautomatiseerd, zodat verschillende mensen overbodig waren. En als ik nu zie dat we bijna al het werk samen doen! Soms kan ik het nog niet geloven.’

Sanne schiet in de lach. ‘Misschien ben je te oud om de ontwikkelingen bij te houden. Ik vind het heerlijk om zo te werken.’

Rieneke knikt. ‘Zou kunnen, maar zo oud ben ik toch niet?’

‘Nee hoor, je ziet er jong uit voor je leeftijd,’ lacht Sanne.

‘Dank je. Toch was het in die tijd best gezellig. Vooral de gesprekken die je in de pauzes had.’

‘Ach, het is maar wat je gewend bent. Ik heb genoeg contacten, hoor. Ik heb alleen al meer dan honderd vrienden en vriendinnen via Hyves en dan nog een stel via Facebook.’

‘Dat bedoel ik nu,’ reageert Rieneke nogal heftig, ‘tegenwoordig hebben ze zoveel contacten, maar ik vraag me af of je dan echt contact hebt. Het lijkt me allemaal zo vluchtig, zo oppervlakkig.’

‘Hoe kom je daar nu bij? Het is gewoon heerlijk om zo met elkaar te communiceren.’

Rieneke zucht. ‘Het zal wel. Maar als ik naar m’n nichtjes en neefjes kijk... Echt mondeling contact krijg je bijna niet. Vorige week nog klaagde m’n schoonzus bij me. Ze vertelde dat haar zoon van dertien z’n verjaardag wilde houden met vrienden en vriendinnen. Vonden m’n schoonzus en broer prima. Totdat ze weigerden om hun naar een dvd te laten kijken. Om kort te gaan, er waren die avond zes jongens en twee meiden. M’n schoonzus en broer hebben zich erover verbaasd dat het regelmatig helemaal stil was. Op hun vraag hoe dat kwam, omdat ze via sms elkaar altijd zo veel te vertellen hadden, kregen ze te horen: “Ja, maar dat is heel iets anders!” Ik bedoel ermee te zeggen dat de jongelui van tegenwoordig moeilijk echte contacten kunnen leggen. Ze verleren straks om met elkaar in gesprek te gaan.’

‘Ik verbaas me over je heftigheid!’

‘Je hebt gelijk. Maar weet je dat ik vaak ’s avonds bewust niet achter de pc ga zitten omdat ik de hele dag m’n werk erop moet doen? Ik pak dan liever een boek of zet een cd op met goede muziek.’

‘Het is maar wat je graag wilt. Ik zou niet zonder kunnen. Maar goed, onze levens zijn niet met elkaar te vergelijken.’

‘Zo zou je het wel kunnen noemen.’

Rieneke schuift haar stoel onder het bureau, pakt haar tas en loopt de afdeling af. Heerlijk, een paar vrije dagen in het vooruitzicht. Daar is ze echt aan toe.

Ze pakt haar fiets en rijdt op haar gemak naar haar flat aan de rand van de stad.

Toch fijn dat ze vorig jaar naar haar broer geluisterd heeft, toen hij haar adviseerde om deze flat te kopen. Ze woont op de tiende verdieping en heeft een prachtig uitzicht over de stad, en vanuit haar slaapkamer over het polderland. Wat wil ze nog meer?

In het begin had ze wel heimwee naar haar oude huisje, maar dat was snel over. Heerlijk was het om elke dag op de fiets naar haar werk te kunnen. Daarvóór was ze altijd bijna anderhalf uur

onderweg. En daar kwam bij dat er in huis steeds weer iets gerepareerd of vervangen moest worden. Een groot gedeelte van haar salaris ging daarin zitten.

Ze zet haar fiets in de berging en loopt naar binnen.

Er staan een paar mensen in de hal met elkaar te praten, en op haar groet draaien ze zich om en vragen: ‘Bent u bekend in deze flat?’

‘Jawel. Ik woon hier.’

Een vrouw vraagt: ‘We waren hier wat aan het rondrijden. En we zagen dat er een flat te koop staat. Omdat mijn vriend en ik al een poosje naar woonruimte op zoek zijn, ben ik met m’n ouders hier naar binnen gegaan, maar er was niemand thuis.’

In een opwelling zegt Rieneke: ‘Jullie kunnen gerust even met mij mee. Alle flats zijn hetzelfde, dus...?’

‘Dat is erg aardig van u,’ antwoordt de man, ‘we maken daar graag gebruik van.’

Ze lopen met haar mee en gaan de lift in. Rieneke verbaast zich over het gemak waarmee de man het gesprek gaande houdt. Inwendig moet ze grinniken. Het zou een vertegenwoordiger kunnen zijn, denkt ze, die kunnen allemaal zo ontzettend goed praten.

‘Woont u helemaal bovenin?’ vraagt de jonge vrouw.

Rieneke knikt. ‘Ja, sinds vorig jaar woon ik hier en ik heb er geen moment spijt van gehad.’

‘De flat waar wij willen kijken, is op de derde verdieping.’

‘Ja, er staan regelmatig flats te koop.’

Intussen zijn ze bij haar flat aangekomen. Ze doet de voordeur open en loopt naar binnen. ‘Kom verder.’

Ze gaat hun voor naar de woonkamer en vindt het leuk als ze de enthousiaste opmerkingen hoort. Ze geeft zo goed mogelijk antwoord op hun vragen. Ze laat hun daarna haar slaapkamer zien, en dan zijn ze helemaal opgetogen over het uitzicht.

Ineens zegt de jonge vrouw: ‘Laat ik me eerst eens fatsoenlijk voorstellen. Dat hebben we helemaal nog niet gedaan.’

‘Foei. Dat is niet netjes,’ reageert de oudere man, ‘u zult vast

denken dat we geen manieren hebben.’

De oudere vrouw en man geven Rieneke een hand en ze hoort dat ze Van Rinsen heten.

De jonge vrouw zegt lachend: ‘Nu weet u dus ook hoe ik heet, want dit zijn mijn ouders. Maar zeg maar gewoon Jenneke.’

Rieneke pakt de uitgestoken hand en drukt die stevig. Ze voelt sympathie voor de spontane Jenneke.

‘En ik heet Rieneke. Maar jullie zullen vast dorst hebben. Zal ik even koffiezetten?’

Ze schudden hun hoofd. ‘Nee, dank je. We moeten verder. En we hebben je al veel te lang opgehouden.’

‘Maakt niets uit. Ik vind het wel gezellig, zo’n onverwachte ontmoeting. Misschien zie ik jullie nog eens?’

‘Ik ga in ieder geval proberen mijn vriend zover te krijgen dat we een afspraak met de makelaar maken. Ik heb er echt zin in gekregen. Het zou fijn zijn als we hier konden gaan wonen. Ik werk meestal thuis, dus voor mij maakt het niet uit.’

‘Wat voor werk doe je? Of ben ik nu te vrijpostig?’ Vragend kijkt Rieneke haar aan.

‘Zeker niet. Ik vertaal Engelse boeken in het Nederlands. Ontzettend leuk werk. Soms heb ik het razend druk, maar dan zijn er weer perioden waarin ik nauwelijks iets te doen heb. En dat vind ik ook niet erg, want dan kan ik me uitleven in m’n hobby. Ik schilder namelijk erg graag.’

‘Nou, ik hoop dat het jullie gaat lukken.’

‘Ik geloof dat m’n ouders het wel zien zitten. We zijn min of meer van hen afhankelijk, want zij helpen ons financieel.’

‘Jenneke!’ zegt mevrouw Van Rinsen en ze kijkt haar dochter bestraffend aan.

‘Ach ma, dat geeft toch niet, het is toch een eerlijke zaak? En ik vind dat Rieneke er betrouwbaar uitziet.’

Van Rinsen zegt lachend: ‘Ja, Rieneke, zo is onze Jenneke, ze draagt het hart op de tong. Dat bezorgt haar weleens vervelende situaties. Maar goed, we zullen maar zeggen: door schade en schande wordt men wijs.’

‘Mocht je hier komen wonen, je bent altijd welkom.’

‘Dank je.’

‘Kom, vrouwen, we gaan. We moeten nog een heel eind rijden.’

Rieneke loopt met hen mee naar de lift en blijft op het balkon staan kijken tot ze weggrijden.

De volgende morgen wordt Rieneke pas om tien uur wakker. Het heeft lang geduurd voor ze in slaap viel en omdat ze de wekker niet gezet heeft, werd ze er ook niet door gewekt.

Ze gaat op haar rug liggen met haar handen onder het hoofd. Zo ligt ze heerlijk en kan ze haar gedachten de vrije loop laten.

Daar was ze nu echt aan toe, gewoon een paar vrije dagen. Niet dat ze een hekel heeft aan haar werk, maar soms wordt het haar allemaal even te veel.

Ze gaat op de rand van het bed zitten en kijkt waar ze haar slippers heeft gezet. Een blik in de spiegel vertelt haar dat ze er nog niet echt uitgeslapen uitziet.

Eerst maar eens koffiezetten, daar wordt ze meestal wakker van.

Even kijkt ze nog uit het raam naar buiten. Het is een heldere lucht. Misschien kan ze straks heerlijk een eind gaan fietsen. Of zou ze vanmiddag naar moeder gaan in plaats van morgen? Op zaterdag krijgt moeder meer bezoek dan door de week. Afijn, ze zal zien hoe snel ze is. Ze is in ieder geval niet van plan om zich vandaag te haasten.

Ze zet de radio aan op de klassieke zender en even later zit ze met een mok koffie en een eierkoek op de bank.

Ze denkt weer aan het onverwachte bezoek van gistermiddag. Leuk, zulke spontane contacten. Ze zou het ook wel leuk vinden als Jenneke hier kwam wonen. Ze is wel een heel stuk jonger, maar dat maakt niet uit.

Ze pakt haar mobiele telefoon en ziet dat er een paar sms'jes binnengekomen zijn. Ze klikt ze open en moet bij de eerste grinniken. Het is er een van Sanne. Of ze toch niet liever komt werken, want het is zo druk!

Ze antwoordt terug: *Ga er maar tegenaan vandaag. Des te fijner is het om weekend te hebben.*

Opvallend dat ze het samen zo goed kunnen vinden. Ze zijn zo

heel verschillend van karakter en toch gaat het bijna altijd goed. Hoewel het best lang geduurd heeft voor Sanne open werd tegen haar. De eerste tijd was ze erg in zichzelf gekeerd en gaf op haar vragen korte antwoorden. Maar toen Rieneke haar die ene keer geholpen heeft door een paar avonden te blijven om haar werk af te krijgen, is ze helemaal veranderd. Het bleek dat Rieneke een verkeerde voorstelling van haar had. Sanne heeft een heel spontaan karakter.

Het andere sms'je is van haar broer. Wanneer ze weer eens een weekend komt.

Ze zucht. Ja, dat zou best fijn zijn. Maar direct moet ze aan iemand denken.

Een paar jaar geleden ging ze er ongeveer om de twee maanden een weekend heen. Maar sinds de ontmoeting met Jaap de Lange zijn haar bezoeken veel minder geworden. Niet dat ze een hekel aan hem heeft, maar ze ontmoet hem liever niet, omdat ze soms geen raad weet met haar gevoelens.

Peinzend kijkt ze naar buiten. Zijn vrouw heeft ze ook gekend. Drie jaar geleden is die overleden aan een hersentumor. Ze hadden geen kinderen en Jaap bleef alleen over. Toch ging hij niet bij de pakken neerzitten. Af en toe zag ze hem in de kerk en ze hoorde ook weleens iets over hem van haar broer en schoonzus.

Tot die keer dat hij uit de kerk meeging koffiedrinken. Ze voelde zich min of meer opgelaten, want ze had al snel in de gaten waarom hij was gekomen.

Toen hij wegging en haar een hand gaf, zei hij dat hij haar graag nog eens wilde ontmoeten. Ze was boos uitgevallen tegen haar broer en schoonzus en had hun verweten dat zij hem met opzet hadden uitgenodigd. Vol verbazing hadden ze haar aangekeken en hun hoofd geschud. Nee, dat was niet in hen opgekomen. Jaap kwam wel vaker en dat het nu juist gebeurde dat zij er was, konden zij ook niet helpen. Ze had spijt van haar uitval en kon zichzelf wel voor haar hoofd slaan. Na die keer had Jaap al een paar keer gebeld met de vraag of hij een keer op bezoek mocht komen. Steeds had zij geweigerd, want ze wilde voorko-

men dat hij iets aan haar zou merken.

Je zou zeker niet zeggen dat hij al vijftig jaar is. Zelf is ze net veertig geworden en nog altijd single. Bij het laatste woord verschijnt er een bittere trek om haar mond. Haar gedachten gaan weer terug naar ruim twintig jaar geleden. Wat was ze toen gelukkig, het leven lachte haar toe. Ze had de man van haar dromen ontmoet en daar wilde ze mee verder. Nergens zag ze tegenop en ze waren het er al snel over eens dat ze niet te lang moesten wachten met trouwen. Dat hij vijftien jaar ouder was, maakte haar totaal niet uit. Hij zag er zo jong en sportief uit! Totdat ze die bewuste brief kreeg, waardoor haar leven helemaal ondersteboven ging. Het was een brief van zijn ex-vrouw die haar voor hem wilde waarschuwen. Ze was er kapot van en wilde het in het begin ook niet geloven...

Ze schudt haar hoofd. Niet aan denken, dat is al zo lang geleden. Toch heeft het een diepe wond achtergelaten. Wat heeft ze in die tijd veel steun gekregen van haar ouders! Geen verwijten, alleen liefdevolle aandacht en begrip. Dat heeft haar erdoorheen geholpen.

Ze zucht diep en stuurt dan een sms naar Wim en Ina dat ze zal proberen zo snel mogelijk te komen.

Ze drinkt nog een mok koffie en gaat dan naar de badkamer om te douchen.

Veel te lang staat ze onder de douche, maar dat maakt haar nu niet uit. Ze knapt er heerlijk van op. Als ze zich aangekleed heeft en haar haren zitten naar haar zin, is het twaalf uur geweest.

Wat zal ze gaan doen? In huis wat poetsen of er lekker op uit gaan? De zon is inmiddels gaan schijnen, dus het kost haar niet veel moeite om voor het laatste te kiezen. Wel staat ze even in tweestrijd of ze de fiets op de fietsendrager zal zetten en met de auto ergens heen rijden of alleen met de fiets eropuit gaan.

Als ze buiten komt, weet ze wat ze moet doen. Gewoon lekker gaan fietsen. De polder is groot en er is onderweg altijd wel wat te zien.

Op haar gemak fietst ze de stad uit en rijdt het polderland in.

In de verte ziet ze auto's op de snelweg.

Ongemerkt is ze bij het stuk bos aangekomen. Ze heeft zich laten vertellen dat het aangeplant is en onderdeel uitmaakt van een recreatiegebied dat hier aangelegd zal worden. Ze haalt een paar keer diep adem. Heerlijk, je ruikt gewoon dat het bijna herfst is.

Ze voelt zich al een stuk beter van het fietsen.

Ze zal straks in het eerstvolgende dorp stoppen om koffie te drinken. Daar is een eenvoudige gelegenheid waar ze heerlijke koffie hebben en waar je ook goed kunt lunchen.

Ineens hoort ze geluid. Ze trapt wat langzamer en luistert. Daar is het weer.

Ze stapt af en kijkt in de richting waar het vandaan komt. Jammer dat het wat schemerig is tussen de bomen. Ja hoor, nu hoort ze het duidelijk. Met de fiets aan haar hand loopt ze tussen de bomen.

Ineens verstijft ze van schrik. Ze hoort een angstige stem: 'Nee, nee, mama, mama!'

Ze laat haar fiets vallen en rent verder. Dan blijft ze verschrikt staan, want ze ziet iemand opstaan en wegrennen. Wat is dat nu? Zal ze erachteraan gaan of eerst haar fiets halen? Dan hoort ze huilen. Ze loopt verder en struikelt bijna over iets. Ze bukt zich en ziet een kind op de grond liggen.

Grote angstogen kijken haar aan en het snikken wordt erger. 'Nee, nee, ik wil naar mama.'

Rieneke gaat op haar hurken naast het kind zitten en begint rustig te praten. Ze ziet dat het een meisje is, en even later merkt ze dat het rustiger wordt.

Ze helpt het meisje overeind, maar schrikt dan van wat ze ziet – en ineens begrijpt ze het. Ze voelt zich woedend worden en het kost haar moeite om zich te beheersen.

'Hoe heet je?' vraagt ze vriendelijk.

'Angela,' klinkt het zacht en het meisje begint te klappertanden.

'En waar woon je?'

Het meisje begint weer te huilen.

Rieneke trekt haar jas uit en slaat die om het meisje heen.

‘Kom maar met me mee.’

‘Ik ben bang,’ klinkt het.

‘Dat geloof ik. Maar ik zal je thuisbrengen. Je hoeft voor mij niet bang te zijn.’

Vlug raapt ze de spullen op die op de grond liggen en loopt dan met het meisje terug naar haar fiets.

Ze tilt haar op de bagagedrager en rijdt zo snel als ze durft terug naar haar flat. Voor haar gevoel duurt het uren voor ze er zijn. Gelukkig is er niemand in de hal, zodat ze ongezien met het meisje naar boven kan.

‘Zo, ga hier maar lekker zitten. Wat wil je drinken? Lust je warme chocolademelk?’

Angela schudt haar hoofd en zegt: ‘Ik wil cola.’

‘Dat is koud, hoor. Maar goed, ik haal een glas cola voor je.’

Ze gaat naast het meisje op de bank zitten en ziet dat ze nog trilt.

‘Kun je mij vertellen wat er gebeurd is?’ vraagt ze even later.

Angela kijkt haar aan en begint weer te huilen.

Rieneke staat op, pakt haar mobiele telefoon en toetst het nummer van de politie in. Ze ergert zich eraan dat het zo lang duurt voor ze de juiste afdeling heeft. Maar dan is het snel afgehandeld.

‘Ik wil naar mama,’ begint Angela.

Rieneke slaat haar arm om het meisje heen. ‘Dat gaat gebeuren, hoor. Ik heb de politie gebeld en die komt hierheen. Zij brengen je naar mama. Heb je het nog koud?’

Angela knikt.

‘Wil je misschien lekker onder de douche?’

Ze ziet het meisje ineenkrimpen en heftig haar hoofd schudden.

‘Prima, hoor. Ik zal de verwarming nog wat hoger zetten. Kijk, hier is een dik kussen. Als je hierop gaat zitten met je rug tegen de verwarming, dan gaat de kou vanzelf weg.’

Rieneke loopt naar de logeerkamer en pakt een plaid uit de kast. Ze wikkelt Angela erin en laat haar weer tegen de verwarming zitten. Ondertussen lijken de wijzers van de klok stil te staan.

Het duurt nog bijna een uur voor ze de bel hoort.

Ze doet de deur open en tot haar verbazing en opluchting ziet ze een vrouw bij de twee agenten. Het kan niet missen: dat is de moeder van Angela.

Als ze de kamer binnenkomen, komt Angela met een schreeuw overeind en rent naar haar moeder. Ze let niet op de plaid die van haar af glijdt. De vrouw vangt haar op en drukt haar tegen zich aan.

Angela begint onbedaarlijk te huilen en roept steeds: ‘Bang, bang!’

Als ze wat rustiger is, stelt de vrouw zich voor aan Rieneke. ‘Ik ben Marja ten Hove. Wat ben ik dodelijk ongerust geweest. Ik had de politie al gebeld, omdat Angela niet bij haar opa en oma was gekomen. Wat ben ik u dankbaar.’

‘Ik ben blij dat ik haar vond,’ zegt Rieneke. Ze draait zich om naar de agenten en zegt: ‘Gaat u toch zitten. Ik zal eerst koffie halen.’

‘Graag.’

Angela zit bij haar moeder op schoot en houdt haar armen om haar moeders hals geslagen.

Rieneke hoort tot haar grote verbazing dat ze in een dorp wonen dat hier nogal ver vandaan ligt. Zij vertelt op haar beurt hoe ze het meisje gevonden heeft en wat ze nog meer gezien heeft.

Ondertussen maken de agenten aantekeningen.

Als een agent wat aan Angela vraagt, begint ze weer te huilen.

‘Een begrijpelijke reactie. Het lijkt ons het beste dat u met uw dochttertje naar de dokter gaat. Hij kan haar dan onderzoeken.’

Marja knikt en drukt Angela nog dichter tegen zich aan. Ze fluistert wat in Angela’s oor en Angela begint heftig te knikken.

Na een halfuur staat de ene agent op en zegt: ‘Mevrouw Ten

Hove, ik breng jullie naar de dokter. Daarna haal ik m'n collega hier weer op.'

'Is dat niet te veel gevraagd?' begint Marja aarzelend.

'Helemaal niet. M'n collega kan dan nog rustig hier wat verder praten.'

Hij vraagt de naam van de huisarts en loopt dan naar het balkon. Een paar minuten later komt hij terug en zegt dat de huisarts hen verwacht.

Rieneke staat op en pakt een plastic tasje. Daar heeft ze de schoenen en de jas van Angela in gedaan. Ze geeft het aan Marja en die kijkt er direct in.

'Lag dat op de grond?' vraagt ze zacht.

Rieneke knikt.

'Kom, we gaan.'

Marja slaat bij het weggaan spontaan haar armen om Rieneke heen en geeft haar een kus op beide wangen. 'Heel, heel hartelijk bedankt. Mag ik je telefoonnummer, dan bel ik vanavond hoe het afgelopen is. Het is erg vervelend dat m'n man een paar dagen weg moest voor z'n werk. Maar ik heb hem al gebeld en hij zou proberen om vanavond naar huis te komen. Het zal nacht zijn voor hij thuis is, maar dat maakt niet uit.'

Rieneke geeft haar telefoonnummer en zegt erbij dat Marja haar altijd mag bellen.

'Dank je.' Rieneke ziet tranen in Marja's ogen.

Angela heeft geen oog meer voor Rieneke, maar houdt haar moeders hand stijf vast als ze weggaan.

A. den Uil-van Golen

Onbereikbare verten

Het bedrijf waar Rieneke al jaren op de verkoopafdeling werkt, maakt een groeispurt door. Er wordt een nieuwe vertegenwoordiger aangenomen. Deze Rens is wat Rieneke betreft bepaald geen aanwinst: hij laat geen gelegenheid onbenut om zich ongenueanceerd uit te laten over haar geloof. Rens, die zelf kerkelijk is opgevoed, heeft het geloof de rug toegekeerd. Hij woont nu samen en heeft het prima voor elkaar, vindt hij zelf. Maar dan hoort Rieneke dat zijn vriendin ernstig ziek is. Tot haar verbijstering vertelt Rens haar dat ze uit elkaar gaan omdat hij het niet aankan. Hij belandt zelfs in een depressie. Rieneke staat dan voor hem klaar, wat haarzelf ook verbaast.

A. den Uil-van Golen is bekend van de boeken *Teken van een nieuwe dag*, *Doolhof van het leven* en *Ik had niemand*. Haar romans gaan over hoe je het geloof kunt belijden in deze tijd en hoeveel kracht dat geeft, ondanks alle tegenwerking die je soms kunt ervaren.

ISBN 978 90 5977 921 1 / NUR 344

9 789059 779211

www.citerreeks.nl